

**№ 76
16 ЖОВТНЯ
2016**

Слава Ісусу Христу!
Слава на Віки!

**Українська
Православна
Церква Св. Анни**

**St. Anne's
Ukrainian Orthodox
Church**

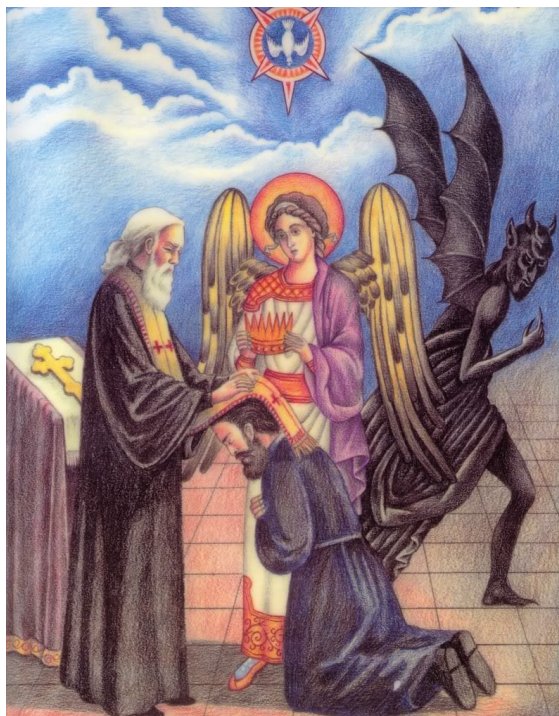

**525 Morrish Road
Scarborough,
Ontario M1C 1G2**

**Church Office
(416) 284-9642**

**Parish Priest:
Rev. Father Volodymyr
Feskiv
(647) 680-0448**

Церковний листочок святої Анни St Anne's Newsletter

10 порад людині, яка хоче йти до Сповіді

Звичайно, духовне життя християнина настільки динамічне та багатогранне, що в короткій розмові ми не можемо охопити й долі всього спектру питань, які можуть виникати в тих, хто робить свої перші свідомі кроки в храмі. Тим не менше, я дуже сподіваюся на те, що цей текст нагадає всім нам про потребу регулярної Св.Сповіді та її важливість у справі нашого духовного та фізичного оздоровлення.

1. Мета людини, яка йде до Сповіді, не просто принести Богу опрацьований акт про виконану роботу (Він і так чудово знає кожен наш вчинок, ще до нашого народження), але **максимально щиро розкаятися, висловити жаль за вчинені гріхи**. Маємо показати Богу, що наш грішний вчинок – це не ми.

Під час Таїнства Покаяння Бог прощає нам наші гріхи, витирає їх онтологічно з людської історії. Вони зникають у небуття. Правда, від великих гріхів на нашій душі залишаються шрами на все життя. Їх потрібно лікувати в храмі.

У кожного з нас був хоча б один випадок, коли ми настільки гидилися та ненавиділи себе за певний вчинок, що готові були віддати все на світі, щоб його тоді не відбулося. (На жаль, таке зазвичай трапляється не перед самим гріхом, а коли нас із ним уже ловлять «на гарячому»). В такий момент ми найчастіше соромимося та ненавидимо себе не тільки за те, що попалися, але й за те, що взагалі зробили щось таке, що суперечить правилам церкви та суспільства. Пригадайте цей момент. Згадайте огиду, яку ви відчували самі до себе та до того гріха. Оцей стан пережиття бруду та незадоволення собою повинен бути ключовим у мотивації людини, яка хоче покаятися перед Богом.

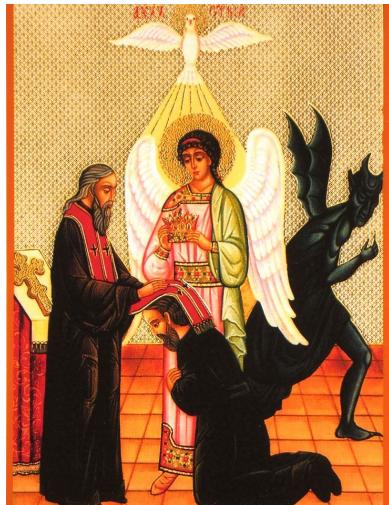
Покаяння – це не час суду Бога над людиною, але суд людини над самою собою. Маємо пам'ятати, що більшість проблем у нашому житті походять зовсім не від інших людей, але від власних нерозважливих, гріховних вчинків. Один святий писав, що Покаяння це буквально – «катування (слов. мов. истязание) своєї душі за вчинені злі вчинки». Ми приходимо до Бога, щоб Він через своїх служителів вилікував нас, уздоровив нашу волю та вибудував життєві пріоритети. А тому, тримаючи голову під епитрахілем, **маємо з відразою пригадати все те зло, що ми робили і все те добро, що повинні були зробити, але так і не зробили.** Маємо максимально докорити собі за це перед священником і Богом – не соромлячись і не приховуючи нічого.

Грішник-атеїст від грішника-віруючого відрізняється тим, що останній розуміє всю аномальність власного життя та намагається його виправити. Для грішника атеїста власні погані, неморальні вчинки несуть лише тимчасову небезпеку – за них його можуть покарати люди. Тому, він боїться не стільки гріха, як інших людей. Ми ж, віруючі, боїмося страшнішого: стану власної ненормальності, коли

починаємо приймати за норму те, від чого потрібно чимшвидше втікати.

2. Таїнство Покаяння – це Боже Таїнство, яке зверхує над нами Сам Спаситель Ісус Христос. Ні інтелект, ні культура, ні зовнішній вигляд священика, до якого ви прийдете сповідатися, не повинні вас надто переймати. Всі помічені вами гріхи та вади духівника – це суто його особисті гріхи та вади, за які він сам буде відповідати перед Богом. Таїнство Сповіді звершиться не в силу бездоганності священика, який вас слухає, а в силу вашої скорботи за вчинені помилки та нанесене вами зло собі та іншим людям. **Для прощення провину потрібен не ідеальний священик, а грішник, який знає чому, з чим та за чим він прийшов до аналою.** У лікарні жоден хворий не сміється над хворобами іншого.

3. Розмова з духівником може відбуватися різними способами. Спочатку він говорить, а ви слухаєте. Чи, може, ви говорите першими, а він слухає. Ідеальний варіант – розмова почергово, діалог. При цьому, намагайтесь уникати формального підходу до такої розмови. Чимало людей просто завчили напам'ять скоромовку про те «коли сповідався, що гріхів не затаїв, а покаяння – відбув». Це прекрасно, але механічно та мертво. Пригадайте, що смертні чи не висповідані гріхи – це ракові клітини на вашій душі, і з кожним новим днем, якщо їх не лікувати, вони прискорюють вашу духовну та тілесну смерть. І зараз я зовсім не жартую. Тому, наше завдання – з максимальною користю використати ці кілька хвилин, від яких може залежати все ваше життя: його тривалість і якість. **Священик не суддя і не прокурор, він ваш помічник і лікар, посланий від самого Бога.** Тому, ніколи не ображайтесь на неприємну правду про себе, яку можете від нього почути. Храм для сповідника – це лікарня. Там може погано пахнути і людям можуть іноді робити боляче задля того, щоб вони стали здоровими. Дієві ліки – завжди гіркі.

4. Священик це посередник між вами та Богом, він лише свідок вашої розмови і з Ним. Духовний отець не є вашим персональним психотерапевтом чи психоаналітиком. А тому, немає ніякої потреби виливати йому всі найдрібніші свої переживання, емоції та враження від пережитого. Принаймні, саме в мить Таїнства. **Ваше завдання – чітко розповісти йому про ті гріхи, які найбільше мучать ваше сумління, а називаючи себе грішником, ви найперше пригадає собі саме цей гріх.** Не потрібно розповідати, що саме привело до них, чи за яких обставин це відбувалося, хто був свідком, а хто – співучасником. Не виправдуйтеся. Не шукайте винних у своїх гріхах. Прямо скажіть, що грішили і що визнаєте себе грішником. Категорично відганяйте від

себе думки про те, що священник буде про вас погано думати, від того що дізнається про вас «всю правду». Ця «вся правда» потрібна найперше для вас самих – священника нічим не здивуєш, хіба байдужістю і нерозумінням святості моменту, який людина зараз переживає.

Сором на сповіді – від диявола, тому всіляко відганяйте від себе ці думки пам'ятаючи, що соромитися треба гріха, а не його виправлення. Запитайте свій сором, де він раніше був, коли ви тільки збиралися переступати Божі Заповіді.

І на кінець цього пункту, ще одна порада: сповідайтесь лише за себе. Чимало людей приходять начебто сповідатися у власних гріхах, але на практиці всі їх розмови зводяться до звинувачення родичів, співробітників, сусідів, знайомих і ворогів. Цього, звичайно, не потрібно робити. По-перше, чужими гріхами сам святим не станеш, а по друге – Богу не потрібне твоє виправдання. Якщо ти дійсно маєш рацію в суперечці, Господь і так про це чудово знає. Навіщо повторювати знову очевидні речі. Якщо ж у суперечках і сварках ми все-таки винні, але принижуючи та скаржачись на інших ми намагаємося «вібилити» себе, то чинимо подвійний гріх. Бо замість покаяння, ми хочемо переконати Христа, що вчинили гріх, який гріхом називати не варто – наш опонент його цілком заслужив. Яке безумство!

5. Для того, щоб наше Покаяння було свідомим і вгодним Богу, до Таїнства Сповіді, як і всіх інших Таїнств Божих, слід приходити з благоговінням і вірою, з необхідною підготовкою. **Підготовка до Таїнства Покаяння відбувається на всіх рівнях природи людини: тілесному, душевному та духовному.** Найперше, маємо розбудити в собі щирий жаль за гріхи, усвідомити власну хворобливість та свідому недосконалість, яку щодня свідомо обираємо самі для себе. Бог навіть бісів зробив добрими, не те, що людей – своє улюблене творіння, якому дав благодать усиновлення. Все наше зло та духовно-душевні недоліки – переважно наш особистий вибір. І так, як спрагнена людина спішить до прохолодного джерела зі свіжою водою, так і кожен християнин слідкуючи за своїми вчинками та словами спішить їх виправити та зробити досконалими. Тому, найперше в молитві слід попросити Бога про прощення та сил більше не повторювати ці гріхи. Якщо є люди, яких ми образили, скривдили словом чи ділом – їх обов'язкового слід перепросити. Якщо ми щось вкрали – треба повернути. Без дієвого покаяння наша Сповідь перетворюється на просте говоріння. Потрібні конкретні вчинки, які зможуть хоча б частково компенсувати то зло, яке ми принесли на землю.

Окрім цього, надзвичайно важлива розумова підготовка. Необхідно напередодні переглянути типовий список гріхів (зазвичай, їх друкують в молитовниках, катехізисах чи підручниках «Закону Божого»), і проаналізувати його. При потребі, виписати щось на листку для себе, якщо маємо погану пам'ять, чи не можемо похвалитися уважністю. Однак, такі списки не повинні переходити в параному: це не повинен бути цілий зошит, списаний дрібним почерком. Цілком достатньо буде кількох конкретних тез для конкретної розмови зі священником. Відтак, було б добре кожну

сповідь присвячувати лікуванню конкретної пристрасті, а не мусолити одну й ту саму розмову по колу, в продовж багатьох років. Однак, це вже залежить не тільки від волі сповідника, але й від того, в яке русло направить розмову сам духівник.

6. Звідси ще один важливий урок. **Намагайтесь постійно сповідатися в одного священика**, так само, як у світському житті ви постійно користуєтесь послугами одних і тих самих спеціалістів: лікарів, майстрів, перукарів чи адвокатів. Якщо ви обрали собі духівника, допоможіть йому ним стати. Не бігайте, як зайці, від одного храму до іншого, в пошуках кого чи чогось кращого. Коли Господь вас звів, зовсім не випадково, з одним зі своїх служителів, то його й потрібно триматися, якщо цьому нічого не стоїть на заваді. Які ознаки доброго служителя? Він знаходить на вас час, він готовий слухати, не тисне своїми порадами та директивними вказівками, не еретик і не збоченець. Він регулярно служить Божественну літургію, сам любить молитися та хоче молитися за інших. Він уміє співчувати та співпереживати.

Духовний отець, як і фізичний батько, в ідеалі мав би бути один на все життя. Але оскільки це неможливо в принципі, наш ідеал такий: триматися одного якомога довше. Нехай він знає нас, наше життя, наші падіння та злети. Так йому буде простіше вести нас дорогою праведності, підтримувати та давати дієві поради. Зверніть увагу. Православний пастир не ховається за шторкою сповідальні. Він – люблячий батько, який обіймає вас за плечі та тримає за руку. Він хоче витерти ваші сльози. У Західній Церкві священик не лікар, а суровий суддя, який не мусить і не повинен цього робити. Його мета більш чітка – з'ясувати важкість гріха та призначити людині відповідну цьому гріху покуту – покарання за гріх. У нас – не так.

7. У Православній Церкві, на відміну від Католицької, **єпитимія це не покарання, а ліки, певне завдання, духовна справа, спрямована на подолання певних пристрастей.** Тому, єпитимію типу: «прочитати 3 рази «Отче наш» і 3 рази «Богородице Діво» належить давати людям, які не знають цих молитов на пам'ять чи просто каються в тому, що не вміють читати. Лише в такому випадку повторення цих освячених текстів принесе максимальну користь людині, яка кається перед Богом. У всіх інших випадках єпитимія повинна бути відповідною до фізичного та духовного стану людини, а також – основної мети її візиту. Якщо людину до Сповіді привів гріх блуду чи обжорства, їй належить дати єпитимію – суровий піст. Якщо вона щось вкрала – повинна повернути вкрадену річ власнику. Якщо когось образила – примиритися. Кожен гріх і пристрасть мають протилежну собі чесноту, яку й потрібно особливо практикувати. Звичайно, не забуваючи при цьому й молитися Богу про особливу допомогу.

8. Молитва в житті християнина займає особливе місце. Так само, як закоханий юнак не уявляє своєї повної радості без спілкування з коханою, так і душа християнина не може довго не молитися – не **розовляти зі своїм Небесним Отцем.** Молитва це благодатний стан піднесення всіх наших почуттів, а правильніше, всієї нашої душі

до Бога. Тому, кожного разу запитуючи себе, чи можна нас назвати християнами, правильну відповідь маємо шукати у відповіді на інше питання: **чи любимо ми молитися?**

У молитовниках («Молитвословах») поміщено особливе «Правило перед Сповіддю», а також, **«Правило після Сповіді»**. Їх обов'язково слід прочитати, готуючись приступити до св.Таїнства, нарівні з вечірнім і раннім правилом, а також, **правилом до св.Причастя**, якщо ми плануємо причащатися цього ж дня. Окрім того, **християнин завжди повинен прагнути сказати в молитві хоча б кілька власних слів**. Нехай вони будуть прості та наївні, їх все одно обов'язково почує Бог. Він на них чекає. І, звісно, не могу не порадити ще такого. **Після молитви зупиніться хоча б на хвилину-дві в благодатній тиші, слухаючи те, що Бог захоче відповісти на ваші молитви.**

9. Святі отці завжди казали **сповідатися так, наче сповідаємося востаннє в житті**. Звичайно, цим вони зовсім не хотіли виховувати нас у безпідставному страху та фобіях. Радше, вони мали на увазі щось трохи інше. Кожного разу ми повинні якнайщиріше віддатися цьому священнодійству, думати та жити лише цим настільки, щоб після відходу від аналою та св.Чаші ми дійсно відчували, як величезний гріховний тягар з нашої душі, нарешті, спав важким каменем. Сповідь має повернути нас до нормального, щасливого та повноцінного життя. Християнська радість і оптимізм – це нормальний стан прощеного християнина. Так, у нашому житті можуть траплятися безліч проблем, можуть бути біди та незгоди. Але всі вони мають сприйматися нами як дрібниці, перед океаном Божого милосердя та незчисленних благодіянь Спасителя до нас, грішників. Цього досягнути приступаючи до Сповіді та Причастя лише формально – неможливо. Потрібно налаштувати себе на покаяння «всім серцем, і всією душею своєю». Тільки тоді наша радість буде Пасхальною та повною.

10. І наостанок, найголовніше. **Сповідатися потрібно не лише у Великий піст**. Церковний Устав рекомендує це робити **в кожен багатоденний піст, у день свого народження та іменин, а також, при тілесних і душевних хворобах**. В цілому, **оптимальний варіант для практикуючих християн – це Сповідь один раз у місяць**. У будь-якому випадку, регулярність та глибину Сповіді слід наперед узгодити з духівником, і брати до уваги не власну волю, а благословення священника. Так само, з ним варто обговорити суворість посту чи тривалість вашого молитовного правила. Добра справа без благословення ієрея – це зла справа. Звичайно, духовне життя християнина настільки динамічне та багатогранне, що в короткій розмові ми не можемо охопити й долі всього спектру питань, які можуть виникати в тих, хто робить свої перші свідомі кроки в храмі.

Тим не менше, я дуже сподіваюся, що цей текст нагадає всім нам про потребу регулярної Св.Сповіді та її важливість у справі нашого духовного та фізичного оздоровлення. Нехай Господь, через видиме посередництво священників, Сам

благословляє всіх нас і прощає нам наші гріхи, як колись і обіцяв Своїм Учням:

"Усе, що ви зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі, і все, що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі" (Мф. 18:18).

Ось чадо Христос невидимо стоїть, приймаючи сповідь твою, не соромся, не бійся, не затаюй нічого від мене, але щиро скажи все, що вчинив (вчинила) ти, щоб дістати прощення від Господа нашого Ісуса Христа. Ось і образ Його, Євангеліє і Хрест перед нами, а я лише свідок, щоб свідчити перед Ним про все, що ти скажеш мені, а якщо затаїв би (затаїла б) від мене, подвійний гріх матимеш. Отже, подумай, бо ти прийшов (прийшла) до лікарні, щоб не відійти тобі не вилікуваним (не вилікуваною).

Problems with Confession

Question

I have a terrible time with going to confession due to an incident that happened a long time ago. It has totally stopped my partaking communion because I won't go to confession. I would go to general confession, but not private. I can not trust the man that is standing there.

One can try and cover up the human factor that is present, but I can't ignore it. I have suffered years of anguish over this and it has robbed me of being a true orthodox christian, and participating in the sacrament of Holy Communion.

I have discussed this with priests over the years, and have been told "go to confession and lie if you have to." I know that defeats the purpose of confession in the first place. If there is no way around this, then is my only alternative to seek religion in another denomination that doesn't require confession? I have been cheated and I want to know what is the right thing to do. I know that psychologist would say that I have the power to forget this situation and do what I feel is right. But where is the Church in this?

I would like a final answer to this problem so I can finally put this to rest. I have struggled with this for many years. Why should I continue to practice Orthodoxy and attend the liturgy, but not partake of the gifts given? I hope you can answer this or give me guidance, or tell me who can.

Answer

Dear friend, since I do not have a lot of information as to what the

incident involved, it is difficult for me to address your question. What I can say—of course, this depends on what transpired during the Confession which has bothered you all these years—is that one bad experience with one priest should lead you to seek another priest for your spiritual father. Of course, this assumes that the problem originated with the confessor—that perhaps he gave you absolutely wrong advice that caused you more problems, that he revealed your confession and your name to others, or something of that sort.

On the other hand, there are situations where people go to confession and the priest sincerely and rightly tells them what the need to hear, rather than what they want to hear, and then they get “turned off” to confession and priests and the Church as a result.

Here’s an example: Let’s imagine that someone goes to confession and confesses that he or she gets drunk more than he or she things is appropriate—a few times a week. The priest, out of genuine pastoral concern, points out the danger of such behavior, recommends counseling, and offers to point the person in the proper direction. The person, however, doesn’t want to hear this and leaves the confession “unhealed,” as one of the confession prayers notes. The person begins to feel that the priest “judged” him or her.

“ Can you imagine?? He might as well have accused me of being an alcoholic!”

In fact, all that the priest was doing was extending pastoral concern for a person who admitted that he or she gets drunk a few times each week.

Weeks and months pass. The person continues to brood over the incident, refusing to let go of it, so that in his or her mind after a few months the priest was “accusing” him or her of a “problem” that he or she “does not have.” “Hey—I’m just a social drinker—I can control my drinking,” the person rationalizes, consciously ignoring the fact that it was he or she who brought the drinking up to the priest, not the other way around.

More time passes, and the person drifts further and further into such reasoning, eventually leaving the Church as a result—but only after announcing that “when I went to confession, all I did was get accused and judged by the priest—as if he was sinless! Who does he think he is?” In such an example, it is the person who is at fault, not the priest.

Here’s another way to look at this: Imagine that you decide to eat in a restaurant that you have never patronized before. The food is delicious, the service prompt, and the ambiance is 5-star. But within three hours after you completed your meal you break out into a cold sweat, begin vomiting, and double over with pain. Eventually the condition becomes so bad that you are rushed to the emergency room, where they discover that you had food poisoning.

“ This can’t be possible,” you reason. “Everything tasted terrific.”

“ True enough,” says the physician. “But you’re the third person this week who we’ve treated—and who ate in that restaurant!”

Now, what would you do? Decide that you will never enter another restaurant again? Refuse to eat anything, lest the same thing happen? Starve? Of course not. You would simply avoid that restaurant, but not all restaurants. I’m sure you can make the connection.

No matter—I too would agree that if you have been harboring such feelings for many years, regardless of their origin, without seeking help or the guidance of another priest—assuming, of course, that the problem originated with the confessor—there well may be other things going on, things which I honestly cannot address with little information, in cyber-space, and without knowing you personally.

In short:

1. If the priest genuinely transgressed and did something legitimately inappropriate, then I would suggest that you find a father confessor with whom you can build a solid relationship and, above all, trust.
2. If your situation is akin to the example given above, I would suggest that you also find a priest in whom you can confide to help determine why, for many years, you still harbor such feelings. Regardless, I would suggest that you reflect on the forgiveness that Christ offers to those who are truly repentant, repent, and then move on—or seek guidance on a personal, one-on-one basis with a trusted individual who can help you do this.

One final suggestion: Avoid the priests who told you to “lie if you have to” in confession. Such “pastoral advice” is ridiculous at best and blasphemous at worst and surely is not in anyone’s best spiritual interest. Many people lie in confession—but they forget that it is Christ Who knows our hearts, Who receives our confession, and Who knows better than the priest whether or not we are lying.

Sin

Question

What is a mortal sin? What are the categories of sins in the Orthodox church?

I am confused because I have a list of the seven grievous sins in the Orthodox Church:

- Pride
- Covetousness/Greed
- Lust
- Anger

Gluttony
Envy
Sloth

Also, Fr Stanley S. Harakas writes in *The Orthodox Church*: 455 Questions and Answers (p. 147) that:

There is a sin which is mortal. ...All wrongdoing is sin, but there is a sin which is not mortal" (1 Jn 5:16). Mortal sin, or sins "unto death," keep us out of heaven as long as we do not repent of them, seek God's forgiveness for them, and reform our lives. St. Paul is clear: "Do you not know that the unrighteous will not inherit the Kingdom of God?" (1 Cor 6:9). Read the rest of that passage for a rather exhaustive list of those "sins unto death" which exclude even "believers" from the Kingdom.

I am very confused and I wish I had a complete list of the mortal sins so that I will know if I am in danger of losing my salvation and if I have an urgent need to go to confession.

Please help me understand.

Answer

Thank you very much for your enquiry. I will do the best to simply things for you.

In the Orthodox Church there are no "categories" of sin as found in the Christian West.

In the pre-Vatican II Roman Catholic catechism, sins were categorized as "mortal" and "venial." In this definition, a "mortal" sin was one which would prevent someone from entering heaven unless one confessed it before death. Not only were such things as pride, lust, and sloth on the list of "mortal" sins, but failing to attend Mass on Sundays and Holy Days of Obligation were also considered "mortal" sins. A "venial" sin, according to this line of thinking, did not jeopardize one's salvation. While stealing a car might be considered a "mortal" sin, stealing a candy bar was not. While a "venial" sin did not jeopardize one's salvation, it still needed to be confessed and still may have had time in purgatory attached to it. Another way to see this distinction in Roman Catholic teaching—and here I simplify a tremendously complex line of reasoning—is as follows: If one commits a mortal sin and dies before confessing it, one would go straight to hell. If one commits a venial sin and dies before confessing it, one would not go straight to hell, but would have to spend time in purgatory before entering heaven.

[The Orthodox Church does not accept the teaching on purgatory that developed in more recent times in Roman Catholicism.]

These categories do not exist in the Orthodox Church. Sin is sin.

The Greek word for **sin**, *amartia*, means "**to miss the mark.**" As Christians, the "mark" or "target" for which we "aim" is a Christ-like life,

one lived to the best of our ability in line with the teachings, precepts, and commandments of God. When we miss this mark, when we fail to hit this target, we sin. Murder is a sin. Pride and envy are sins. Stealing a car is a sin. Stealing a candy bar is a sin. Refusing to attend the Liturgy is a sin—but so is attending the Liturgy with hatred for others.

Missing the mark is missing the mark. If we aim at the bullseye and miss, it makes no difference if it is by an inch or a yard. In both cases, we have failed to achieve that for which we strive.

In some Orthodox catechisms one finds lists of the “**seven deadly sins.**” While there can be no doubt that these sins are deadly—here deadly and “mortal” are synonymous, but “mortal” is not used in the same way as in the Roman Catholic “mortal” sin described above—they are not “worse” in the ultimate sense than sins that are not on the list.

[In the quote from Fr. Harakas’ book, the use of the word “mortal” should not be understood in the Roman Catholic definition of “mortal” outlined above. He clearly defines the term as meaning “unto death,” or “deadly.”]

For example, one would not find listening to rock and roll music on the list of deadly sins. However, a person who spends all of his or her time listening to such music, to the point that he or she ignores others, isolates himself or herself from people and other activities, and becomes controlled by his or her desire to listen to such music to the exclusion of other important aspects of life, can find himself or herself in a deadly and sinful condition. Listening to the music is not the sin; the music itself is not the sin; becoming obsessed with the music—and ignoring other aspects of one’s life or the importance of loving relationships with others—is what is sinful.

I cannot produce a list of sins; there are countless things that, while not in and of themselves sinful, can lead one to sin. A list of sins implies that things not found on the list are not sinful. Such is not the case. A better way to look at sin would be the following: Are my actions, my thoughts, my attitudes, my material goods, etc. controlling me, or am I in control of them.

Here I will give you another example: It is not sinful to have a glass of wine or a can of beer. Allowing wine or beer to control me, however, is sinful. Why? Because I have the ability to control what I drink. At the same time, what I drink cannot control me—unless, of course, I allow it to do so. It would be ridiculous to think that a can of beer can force itself down the throat of a person who does not want to drink it. Whether we speak of wine, beer, watching television, giving attention to our car, gossiping, or whatever—we have the ability to control these things. What is sinful is allowing these things, which in and of themselves have no power of their own, to control us. What is even more sinful is when we fail to recognize that we are being controlled by something which, in reality, is within our control, or when we rationalize our sins by claiming “I just couldn’t help it.” Huh? Your television turned itself on and held you captive during nine hours of soap operas while you ignored the

needs of your family or coworkers or neighbor?

Concerning Confession, having a list of deadly sins could, in fact, become an obstacle to genuine repentance. For example, imagine that you commit a sin. You look on the list and do not find it listed. It would be very easy to take the attitude that, since it is not on a list of deadly sins, it is not too serious. Hence, you do not feel the need to seek God's forgiveness right away. A week passes and you have completely forgotten about what you had done. You never sought God's forgiveness; as a result, you did not receive it, either. We should go to Confession when we sin—at the very least, we should ask God to forgive us daily in our personal prayers. We should not see Confession as a time to confess only those sins which may be found on a list.

Rather than worry about developing a list of sins to avoid, it would be much wiser to make a list of virtues and attitudes and ministries to achieve. While it is good to avoid places of temptation, it is better to seek places of inspiration. While it is good to avoid individuals who may lead you to sin, it is better to seek out individuals who will lead you to virtue. While it is good to shun those things which tend to control us, it is better to seek self-control over things which have no power over us unless we give them that power.

I hope this helps answer your questions while giving you a different framework in which to consider the matter of sin. If you would like more help, please do not hesitate to write back.